

КАКВА СИЛА ИМА СВ. ВОДА

БОГЪ Е ТРИКЪНЪ

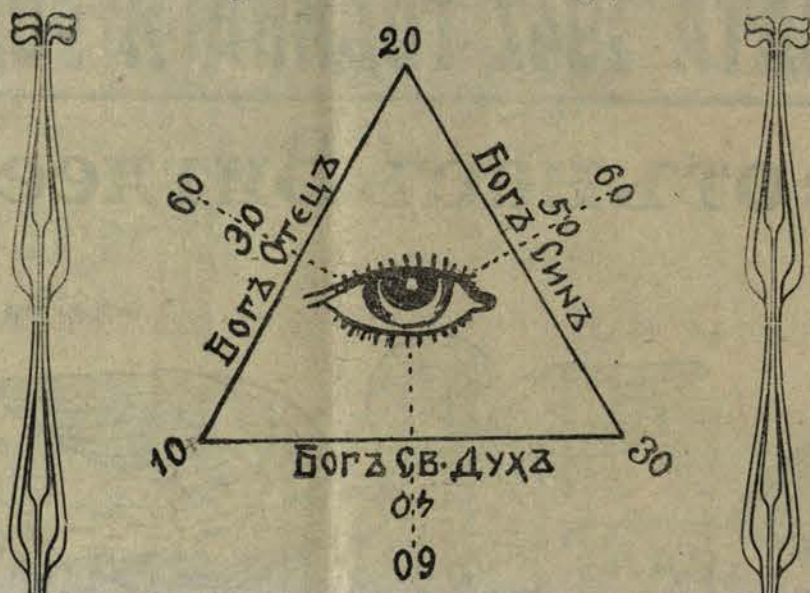
Предъ Богоявление (и на самия празникъ) се извършва водоосвещение. И това не е само единъ благочестивъ обичай.

Знайно е, че мнозина отъ православнитъ християни, особено болнитъ, пиятъ осветена вода и се поръсватъ съ нея, защото вѣрватъ, че като е осветена съ Божията благодатъ тя има сила да подкрепи здравитъ, да изцѣри болнитъ и да изпѣди всѣка лоша мисль и всѣко зло у насъ и домоветъ ни.

Преди да изложимъ историята — евангелската история на водоосвещението, нека припомнимъ

водата, специално осветената вода е духовното лѣкарство въ Св. Християнска вѣра. Като малки бебета, насъ ни кръщаватъ съ вода въ името на Отца и Сина и Св. Духа. Иоанъ Кръстителъ кръщавалъ на рѣката Иорданъ тия, които се разкайвали отъ грѣховетъ си, съ вода. И Исусъ, за примѣръ на всички, се кръсти при него, все въ името на небото. Гълъбъ — Св. Духъ слѣзе надъ главата Му, Той нагазилъ въ водата се кръщаваше и Богъ Отецъ изговори отъ небото: „Този е Моятъ възлюбленъ Синъ, Него слушайте...“

И все тъй до наши дни Св. Апостоли, Св. Християнски Отци, всички християнски царе и народи сж се кръщавали въ църквата Христова съ осветена предварително вода.

Ако за тѣлото е необходима обикновена чиста вода, то за

прераждането — омиването на душата е необходима вече духовно напоена съ Божия благодатъ още по-чиста, избистрена отъ тази Божия благодатъ — вода.

Ние порастналитъ вече и кръстени Христови чада, приемъ за здраве протеклитъ по Кръста Христовъ водни капки на Богоявление, значи приемъ осветени вече водни капки. Това правимъ не само по Богоявление, но и другъ пѣтъ презъ годината. И трѣбва да вършимъ това често. Ние не знаемъ тайната сила на простата вода, но силата на осветената вода, въ която виждаме

образа на Господа Исуса Христа знаемъ. Ние вѣрваме въ Него. Вѣрата прави чудеса. Ето защо и болнитъ и неджгавитъ хора съ тази вѣра въ Христа получаватъ изцѣрение отъ осветената отъ Него вода.

Примѣри нѣма да привеждаме. Историята е пълна съ такива. Ние всички знаемъ отъ Евангелието, колко чудеса на изцѣряване сж станали надъ болни, слѣпи, глухи, разслабени. Цѣлитъ свѣтъ е пълненъ съ такива живоносни кладенци, извори — наречени на нашъ езикъ аязми. Тѣзи свети мѣста се посѣщаватъ отъ всички, дори и отъ безвѣрници, и всички получаватъ изцѣрение.

да.

Д. А.

**Християнчета,
създайте радостъ на беднитъ си другарчета презъ Свѣтлитъ Коледни празници!**

Помогнете имъ!

Римлянката Марчела

повестъ.

(Продължение).

XII.

Братъ и сестра

Тукъ тя завари Максима съ сестритъ си. Тѣ бѣха дошли да я изпатятъ. Всички весело разговаряха, смѣха се много и молиха Евдора пакъ да дойде въ Римъ.

Изъ навалищата се подаде Филипъ. Той доближи до сестра си, взе я за ръка и каза на баща си:

— Татко, азъ дойдохъ да се простя съ сестра си Евдора. Позаоли ми да поговоря малко съ нея.

Бащата смръщи вежди и едва продума:

— Нѣма да позволи да говоришъ съ Евдора. Тя не ти е сестра, както и азъ не съмъ твой баща.

Филипъ се сепна, приблѣднѣ, гласътъ му затрепера и едва продума:

— Татко, нека е тъй, както искашъ, но позволи ми да се простя съ Евдора. Може би вече нѣма да се видимъ!

— Говорете си колкото искате и се махай отъ преде ми! — сърдито издума бащата и отмина настрана.

— Евдора, искашъ ли да си поговоримъ? — попита Филипъ.

Момичето се хвърли на шията му и заплака. Тѣ отидоха малко настрана и презъ сѣлзи Евдора заговори:

— Ахъ, Филипе, защо стана християнинъ? Щѣхме заедно да се върнемъ дома и пакъ тъй весело да си заживѣемъ. А сега, колко е тежко, колко мъжа, колко позоръ за нашия родъ! И защо се самъ погуваши? Нима искашъ да те разкъсатъ лъвоветъ като Марчела?

— Не плачи, Евдора. Послушай ме! Голѣма работа ме очаква. Ти не знаешъ какво щастие, каква сила дава учението на Христа! Сестричке моя, колко ми е мъчно, че ти не познавашъ това учение и че твоятъ жи-

вотъ ще остане пустъ и безплоденъ за Бога! О, да бѣ станала и ти християнка!

Евдора го гледаше уплашено и не вѣрваше на думитъ му.

— Какво приказвашъ, Филипе? Не, не искамъ да стана християнка, не искамъ да ме разкъсватъ лъвоветъ и да умра отъ страшна смъртъ! Прощавай, чакатъ ме вече тамъ!

Филипъ тѣжно я прегърна и тѣ се раздѣлиха.

Корабътъ заплува изъ широкото и гладко море. Филипъ гледаше какъ той се отдалечаваше, отдалечаваше, докато най-после съвсемъ изчезна и остана само синьото море съ една малка бѣла точка въ хоризонта. Най-после той дълбоко въздѣхна и тръгна назадъ къмъ Римъ.

Слънцето печеше, потъ обливаше минувачитъ, а гъстъ прахъ се носѣше изъ въздуха. До града имаше два — три часа пѣтъ. Филипъ вървѣше съ наведена глава и дълбоко замисленъ. Той мислѣше: какъ да живѣе сега? каква работа ще залови за да се прехранва? ... Така той стигна работилницата, гдето ра-

ботѣше приятелътъ му Муций.

— Муций, — каза Филипъ, — помогни ми да намѣря нѣкаква работа, да си изкарвамъ прехраната.

Муций обеща да му намѣри работа и следъ два дни го намѣри и му съобщи, че единъ кошничаръ търси работникъ.

„Христосъ бѣше дърводѣлецъ, а ученицитъ Му — рибари. Най-простия трудъ е чистъ и хубавъ“, си каза Филипъ и радостно постъпни на работа при кошничаря. Отначало му бѣ трудно да работи. Прѣжкитъ не се подчиняваха на рѣцетъ му, но полака-лека свикна, и почна да плете чудни кошници. Господарѣтъ му бѣ християнинъ и често двама четѣха евангелието и разсѣждаха какъ трѣбва даживѣятъ, за да бждатъ истински християни.

XIII.

Завещанието на Марчела.

Филипъ не забрави завещанието на Марчела. Той знаеше, че тя го молѣше да се погрижи за Полина. Затова той отдавна я търсѣше, но все неможеше да я намѣри.